

Kas sa nägid melodyt?

Põnevusromaan

Unusta see, mida arvad end teadvat

New York Timesi bestsellerite autor

Sophie Hannah

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Sophie Hannah' raamatud:**

Kas sa nägid Melodyt?

***

sari SPILLINGI POLITSEIJAOSKOND
Vale beebi

New York Timesi bestsellerite autor

Sophie Hannah

Kas sa
nägid
Melodyt?

Inglise keelest tõlkinud Merle Allikvee

ERSEN

Sophie Hannah
Did You See Melody?
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Kõik tegelased selles raamatus on välja mõeldud ning igasugune sarnasus päris inimestega – elavate või surnutega – on kokkusattumus.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Sophie Hannah
First published in the English language by
Hodder & Stoughton Limited
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

M02338718
ISBN 978-9949-82-193-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Lucy Hale'ile,
kes on mind algusest peale toetanud ja julgustanud*

Arvasin pikka aega, et mu õde Emory oli meist see õnnelik. Mõnikord tunnen ma endiselt nii. Ta suri enne, kui nad jõudsid ta tappa. Mitteleamine on parem kui elu, mis möödub surma oodates.

Kõige raskem on see, kui Lahked Naeratused lubavad, et mina pean vastu – mitte järjekordset päeva või nädalat, vaid kuni olen täiskasvanud, võib-olla isegi kuni olen vana. Kui see on tõsi... aga see ei saa juba tõsi olla, kui see pole veel juhtunud. Kui see aga tulevikus juhtub, siis pean lõpetama selle õe, kellega ma iialgi ei kohtunud, kadestamise ja tundma kahetsust, sest mina jäin ellu ja tema mitte.

Olen jõudnud nii kaugele, kuid see ei tähenda mitte midagi. Ma ei saa lubada endal lootat. Eeldan, et see tähendab sedagi, et ma ei peaks usaldama Lahkeid Naeratusi.

Kui juba väikseimgi kahtlus ligi hiilib, hakkad kõiges kahtlema.

Kui olen üksinda, sosistan aina uuesti ja uuesti: „Mu nimi on Melody Chapa, mu nimi on Melody Chapa.“ See tekitab minus halvema enesetunde, just nagu tüdrukul, kes üritab mind veenda, peaks olema teistsugune nimi – kuigi seal olen ainult mina.

1

9. oktoober 2017

Kui saaksin tagasi pöörata ja joosta, siis ma teeksin seda. Joosta tagasi koju, ükskõik kui kaua see aega võtaks. Kuus kuud ilmselt – ja ma peaksin olema võimeline sprintima üle Atlandi ookeani. Mu jalad takslevad soovist joosta tagasi Patricku, Jessi ja Olly juurde ning teeselda, et seda ei juhtunud mitte kunagi.

Mitte et midagi veel juhtunud oleks. Ainus, mis ma siiani teinud olen, on lennukiga lendamine ja maandumine.

Seisan väljaspool kohvikut nimega Lola Coffee, mis asub Arizona Phoenix Sky Harbori lennujaama saabuvate lendude saalis, oodates autorendimeest. Mind ümbritsevad inimesed kannavad tumedaid ülikondi, higiste kaenlaalustega erksavärvilisi T-särke, kortsus lina-seid kleite ja punnis taskutega ruudulisi lühikesi pükse. Märkan meest, kelle iste asus mu teise lennu ajal minu omast üle vahekäigu. Ta norskas suurema osa teest alates Chicagost, kus ma lennukit vahetasin, kuni Phoenixini, teadmata, et lennusaatjad taktitundeliselt tema kõhtu tõstsid, nägemaks, kas ta turvavöö on kinni.

Teised reisijad astuvad pikkade sammudega ükshaaval enesekindlalt lennujaamast välja või viivitavad, kallistades lähedasi, kes on neile vastu tulnud. Nende kõigi hääles kõlab kergendus ja rõõm, kui nad tosinal erineval moel „lähme koju“ ütlevad.

Minule ei ütle seda mitte keegi. Katsetamiseks sosistan ise neid sõnu endale. Need kõlavad ähvardusena.

*Hinga. Lõpeta hullude mõtete mõtlemine. Ole kannatlik. Ära mine paa-
nikasse. 1, 2, 3, 4...*

Autorendimees on kolmkümmend viis minutit hilinenud. Üritan end veenda, et võib-olla on see isegi hea. See tähendab, et ma pole enam plindris. Võin otsustada, et ma ei oota teda enam kauem, ning ma ei veaks teda alt. Kui tahan end broneerida järgmisele lennule tagasi Heathrow'sse, siis olen täpselt õiges kohas. Mitte miski ei takista mind, välja arvatud otsus, mille ma vastu võtsin.

Õige otsus. Kuna see on raske, ei tähenda, et see oleks vale.

No kus pagan ta on? Ta lubas, et tuleb. Ma olen auto eest juba maksnud. Arizona aja järgi on kell 22.05 ja Inglismaal sai just kuus hommikul. Mul jäi öösel magamine vahele, mis ilmselt seletab seda, miks ma tunnen, et kõigun küljelt küljele, kui üritan paigal seista. Esimest korda elus tee vael poolal sõitmine saab lõbus olema. Muidugi eeldades, et mul on midagi, millega sõita.

Ma ei taha mõelda, et olen jõudnud juba eos kõik ära rikkuda, enne kui olen üldse kuhugi jõudnud või midagi saavutanud, kuid see on järeldus, mille pean oma mõtetest eemale peletama, samal ajal kui ma ootan ja ootan ning ikka kedagi ei paista. Nagu enamik inimesi, oleksin minagi pidanud rentima auto ühest Phoenixi lennujaama firmadest, aga need on kõik nii kallid ja ma juba kulutasin koletus koguses raha sellele, mida iganes ma praegu tegin. Nii et otsustasin selle asemel kahtlaselt hea hinnaga netikuulutuse kasuks, millel oli kulunud kirjastiil: „Parimad autod, võileivahinnaga, tuuakse sinna, kus oled sina!“

Võtan kotist oma telefoni ja vaatan seda. Kas peaksin lennu-
režiimi maha võtma, et autorendimehele sõnum saata?

Ei. Pole küsimustki. Mul ei jätkuks tahtejõudu, et ignoreerida kõiki neid sõnumeid Patrickult ja Jessilt. Eriti Jessilt. Tema ja mina oleme perekonna osavaimad suhtlejad. Tema teaks paremini kui Patrick, kuidas kirjutada sõnum, millele ma peaksin ilmtingimata vastama. Olly ei oleks sõnumit saatnud. Tema eeldaks, et ta ei saa midagi teha ning et Patrick ja Jess juba ütlevad seda, mida peab ütleva.

Mingil põhjusel on just mõte Olly tegevusetusest see, mis mul pisarad silma toob. *Emps on läinud. Noh, jah. Ehk ta tuleb tagasi. Ma ootan ja vaatan, vist.*

Viskan telefoni tagasi kotti, käed värisemas.

Võib-olla peaksin enda rahustamiseks veidi jalutama. Saabuvate lendude peasaalist pääseb ostukoridori. Näen raamatupoodi nimega Hudson ja midagi, mille nimi on Canyon News. Ma ei suuda ette kujutada, et suudaksin lugemiseks vajalikus koguses keskendumisvõimet esile kutsuda, kuid paari päeva pärast võin end juba teisiti tunda, niipea kui mul on olnud piisavalt aega kohaneda mõttega, et olen teinud seda, seda üht asja, mida ma iialgi ei teeks.

Ma peaksin raamatu ostma. Kindlasti. Kuurordis basseini ääres lugemiseks. Basseinide, mitmuses – vastavalt veebilehele on neid seal mitu. Pealgi, kui ma tahan, et autorendimees kohale ilmuks, pean ma minema kõndima. Just sel hetkel, kui ma selle koha pealt liigun, ilmub tema välja – kas elu just nii ei tööta? Astun neli sammu, pööran end ümber ja seal ta on, hoiab üleval silti minu nimega.

Kas see või ei olegi olemas salajasi reegleid, mis meie tegevusi seoses teiste inimestega juhivad, ja me ei tabagi üksteist. Tema lahkub ja mina lähen lõpuks ikkagi taksoga kuurorti, aga alles pärast seda, kui olen kulutanud järjekordse tunni oodates meest, kes tuli ja läks.

Ohkan ja vaatan uuesti telefoni. Muidugi võiksin lennurežiimi maha võtta selleks kahekümneks sekundiks, mis mul temale helistamise peale kulub. Kui ma seda teeksin ega lubaks endal vaadata, kui palju lugemata sõnumeid mind ootab...

Võimatu. Niipea kui tean kindlalt, et mul on uued sõnumid, pean ma neid lugema.

Vajutan pöidlaga telefoni ekraanil olevale fotode ikoonile ja kerin neid, kuni leian oma lemmiku Jessist ja Ollyst. Nad istuvad Greyhoundi publi aias oleval vanal traktoril, nähes välja nii täiuslikult iseenda moodi. Olly suu on avatud ja tema käsi õhus, käeliigutus pooleli. Ta üritab mulle seletada, kuidas kõige paremini trikklasuga tapmata pihta tulistada. Foto tegemise ajal ütlesin: „Kuidas millega mida?“ ...